

Василь Стефаник

Марія (скорочено)

Уже сива Марія сиділа на приспі і згадувала минуле. На її думку дівчата взагалі не повинні народжуватися, бо одні вже в землі, а інші в шинках. Вона навіть своїх двох дочок закопала в потайничок, коли дізналася, що до села ідуть нові козаки.

Маріїна хата стара, облупана і обдерта. Її сини на війні.

Марію полонили спогади про щасливу минувшину: про працю в полі, про діточок маленьких, про коханого чоловіка. Вона згадувала й ті часи, коли її синочки вже підросли. Вони пішли до школи. Потім, за бунт, їх ув'язнили, але це зрівняло Марію з матерями панів, що також їхали до своїх дітей до Львова. На канікулах у домі часто було багато товаришів її синів. Завжди було шумно й весело. Вони співали, читали книги, а її серце раділо.

З початком війни два старші сини зібралися до війська. Найменший теж хотів іти. Уже перед відходом вона взяла ніж і сказала, що вб'є себе, якщо наймолодший Дмитро не лишиться з нею.

Очунявши після спогадів, Марія зрозуміла, що лишилася одна, що її діти ніколи уже не